

udenlandske undersøgelser. Det kan således med ret stor sikkerhed beregnes, at en nedsættelse af gennemsnitshastigheden på det danske vejnet til et niveau, der svarer til de nuværende hastighedsgrænser, vil kunne reducere det årlige antal dræbte med mindst 100 og det årlige antal tilskadekomne med ca. 1.500.

For høj hastighed er således en af de hyppigste uheldsårsager – om ikke den hyppigste – i Danmark.

For at fastslå, at hastighedsovertrædelser er uacceptable, og da disse overtrædelser fortsat er skyld i alt for mange alvorlige færdselsulykker, bør bestemmelsen skærpes, således at førerretten frakendes ved hastighedsovertrædelser på mere end 70%, hvilket er baggrunden for, at der tilføjes et nyt nr. 2 i færdselslovens § 126, stk. 1.

Bestemmelsen omfatter både overtrædelse af de generelle hastighedsbestemmelser i lovens § 42, de køretøjsbestemte hastighedsbestemmelser i lovens § 43 samt lokale hastighedsbestemmelser fastsat af politiet i medfør af lovens § 92.

Forslaget har ikke til hensigt at ændre den øvrige praksis for anvendelsen af § 126, stk. 1, nr. 1, eller dennes anvendelsesområde.

Førerretsfrakendelse bør således fortsat ske i en række tilfælde, selvom hastigheden ikke har overstegt den tilladte hastighed med 70%. Det gælder udover i gentagelsestilfælde bl.a. i situationer, hvor forekomst af konkret fare, ulempe samt vej- og overigtsforhold indgår i vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt førerretten skal frakendes ved en hastighedsovertrædelse på mindre end 70%.

Til nr. 43

Ændringen er en konsekvens af ændringen i nr. 41, hvor der indsættes et nyt nr. 2 i § 126, stk. 1.

Til nr. 44

Ved forslaget lægges der op til, at den hidtidige forsøgsordning med hensyn til generhvervelse af førerretten før frakendelsestidens udløb, hvor spiritus- eller promillekørslen udspringer af et reelt alkoholmisbrug, gøres permanent. I de almindelige bemærkninger til lovforslaget er der nærmere redegjort for baggrunden herfor.

I den gældende udformning af generhvervelsesbestemmelsen er ordningen forbeholdt førerretsfrakendelser på mindst 3 år og højst 10 år (ved frakendelse for bestandig har generhvervelsesspørgsmålet skullet bedømmes efter den generelle regel for generhvervelse efter lovens § 132, stk. 1).

Det indebærer, at det typiske anvendelsesområde for ordningen har været frakendelser for anden- og

trediegangskørsler, idet førstegangstilfældene sjældent vil give anledning til 3 års frakendelse, og fra og med fjerdegangstilfældene vil frakendelsen normalt ske for bestandig.

Ved forslaget lempes det tidsmæssige mindstekrav på 3 år med henblik på at muliggøre, at eksempelvis en førstegangsfraendelse på 2½ år, hvor spirituskørslen må antages at have rod i et reelt alkoholmisbrug, omfattes af generhvervelsesordningen.

Endvidere lempes den nuværende begrænsning af ordningens anvendelsesområde til frakendelser af højst 10 års varighed, således at en frakendelse af førerretten for bestandig efter forslaget også vil blive omfattet af ordningen. En frakendelse af førerretten for bestandig vil efter forslaget således kunne indbringes for retten, såfremt de øvrige betingelser herfor er opfyldt, når 5 år af frakendelsestiden er forløbet.

Baggrunden for den foreslåede udvidelse af ordningen i nedadgående retning skyldes den hidtidige negative forskelsbehandling af domfældte med frakendelser mellem 2 og 3 år, som med rette har kunnet opfatte ordningen som en favorisering af personer, som har kunnet undskylde deres spirituspåvirkning med et alkoholmisbrug og derved i givet fald har kunnet undgå dels strafafsoning, dels i væsentlig grad førerretsfrakendelse mod at underkaste sig en afvænningsbehandling.

Til støtte for forslaget om at lade frakendelser for bestandig omfatte af ordningen taler, at der i de godt 5 år, hvor generhvervelsesordningen har været i kraft, har vist sig et behov for også at kunne lade personer, hvis førerret er frakendt for bestandig som følge af spiritus- eller promillekørsel, omfatte af ordningen.

Det er dog i begge tilfælde som hidtil fortsat en betingelse, at mindst 1½ år af frakendelsestiden skal være forløbet, ligesom den pågældende i mindst 1 år skal have overholdt en kontrolleret behandling mod alkoholmisbrug forud for sagens indbringelse for retten.

Forslaget om at lempe kravet til afvænningsbehandlingens længde fra 1½ år til 1 år, således at behandlingsperioden koordineres med Kriminalforsorgens benådningsordning for domfældte førere med et egentligt, behandlingskrævende alkoholmisbrug, vil efter Kriminalforsorgens opfattelse kunne motivere en større del af målgruppen til at gå i behandling. Fortabelsen af førerretten opfattes af mange som en betydelig mere indgribende reaktion på en spirituskørsel end en udmålt frihedsstraf, og muligheden for udover at undgå strafafsoning at kunne generhverve førerretten vil efter Kriminalforsorgens